

Grund til at søge hæmmet en hensynsløs Brug af Fiskeriet, til at forbyde Fiskemaader, der maa anses skadelige for Fiskeriet og dets uforringede Bestaaen, og at forhindre, at Friheden til Fiskeriets Brug af Enkelte benyttes til at ødelægge en Næringsvej for en stor, til Fiskeriet naturligen henvist Befolkning. Vi indrømme gjerne Individets eller den personlige Frihed det fulde Raaderum, saavidt bestaa kan med Statssafundsordenen; men den lader sig ikke ubegrænset udstrekke til Frihed i Behandling af Naturen; thi træder Friheden i denne Retning hensynsløst op og virker med al Magt, kan den kun adle Ødelæggelse til liden Vaade for Individet. Bestemmelserne maa saaledes i det Hele blive hæmmende, indskrænkende, forbydende, hvilket ligefrem følger af Sagens Natur, hvis Lov skal gives; thi Hovedreglen er den, at Fiskeridriften er fri og ubunden — undtagen hvor Retten er knyttet til særlig Afkomst — og dersom man derfor vil have den personlige Frihed fuldstændig hævdet i disse Forhold, da er det overflødig at give Love for dem; Friheden er da uden Lov eneraadende. Erv man derimod med os, at Friheden er paa Veje til at misbruge Fiskeriet og Havets Rigdom, da er en Forbudslow nødvendig.

Med disse Betragtninger for Øje er Lovforslaget udarbejdet, idet vi i samme have optaget alle de nugældende Bestemmelser, som vi formene bør bibeholdes, for at Alt kunde være samlet paa eet Sted.

Lovforslaget er delt i 3 Afsnit, af hvilke de to første (I og II) indeholde de egentlige Bestemmelser for Fiskeridriften, medens Afsnit III giver Regler om Straf for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser og for ulovligt Fiskeri i Almindelighed, om Sagernes Behandling, om Forbud mod Kjøb og Salg af umodent Fisk m. v. Bestemmelserne for den egentlige Fiskeridrift ere fordelte i to Afsnit, efter som de angaa Fiskeri i Havet og detses Forgreninger (Saltvandsgebetet, Afsnit I) eller Fiskeriet i de færske Vand (Afsnit II). Denne Fordeling af Bestemmelserne er begrundet i den væsentlig forskellige Stilling, Lovgivningsmagten indtager til de to Arter af Fiskevande, hvilken Forskjel nødvendigvis ogsaa maa give sig tilføende i Lovreglerne. Naar der spørges om, hvilke Regler der af Lovgivningsmagten kan træffes til Bedste for Fiskerierne, hvorledes Statsmagten overhovedet kan gribe ind med Hensyn til Drøningen af Fiskeridriften, da vil Besvarelsen heraf afhænge af, hvilken Raadighed der overhovedet tilkommer Statsmagten over Fiskerierne, og hvorledes det i det Hele stiller sig med Afgangen til deres Udøvelse. Dette Spørgsmaals Besvarelse berøder atter paa den Retstilling, som det vedkommende Fiskevand indtager; thi Fiskene maa aabenbart betragtes som et Tilhørsforhold til det Vand, hvori de findes, saa at Retten til at bemægtige sig dem er knyttet til Retten til Vandet i Almindelighed, ligesom Vandet atter følger den Grund, hvorpaa det flyder. Retten til Vandet indeholder i og for sig Retten til Fiskene i samme. Det tør nu formentlig anses for uomtvisteligt, at Havet efter vor Ret ikke er undergivet nogen anden Raadighed end den Statsmagten i Almindelighed tilkommende Højhedsret over Territoriet. Naar Fredn. af 2. Jan. 1740 siger, at Limfjorden ligesom alle andre Strande udi Kongens Riger og Lande almindeligen Kongen alene og inden Anden tilhører og af Alfers Tid tilhørt haver, jfr. Privilegierne for Udelen af 24. Juni 1661 § 18, for Greverne af 25. Mai 1671 § 18 og for Friherverne af f. D. § 16, at alle Rigtets Forstrande ere Kongens, da er heri netop udtalt, at Kongen o: Staten er den Enekte, der har nogen Ret til og over Havet, og herved er der utvivlsomt ikke tænkt paa nogen Privatejendomsret, men alene paa Statshøjhedsretten. Havet og Haabunden ere ikke undergivne nogen Ejendomsret, de ere herreløse, og Ingen kan derfor i Kraft af sin Ret til Havet eller nogen Del af samme paataa at have en Ret til at fiske deri. (Vi se herved bort fra de særlige Tilfælde, hvor en Fjord eller Vig mulig undtagelsesvis kan være i Nogens Eje, jfr. Lov om Jagten af 1. April 1871 § 1). Enhver, der vil drive Fiskeri i Havet, maa underkaste sig de Bestemmelser herfor, som Staten i Kraft af sin Højhedsret foreskriver. De færske Vand derimod ere alle undergivne privat Ejendomsret; vor Ret kjender ikke offentlige Søer eller Vandløb i den Forstand, at de ikke eies af Nogen, hverken Staten eller Private. Alle ejes de, om end Ejernes Raadighed ved Lovgivning og Sedvane paa flere Maader er begrænset paa Grund af de store offentlige Interesser, som i forskellige Henseender knytte sig til de store Søer og Vandløb (Fransart og Sejlads, Agerbrugets Interesser o. s. v.), og kun Ejerne ere berettigede til at fiske i dem, idet Fiskeretten er en i selve Ejendomsretten liggende Besøjelse. For disse Vandets Vedkommende maa Statsmagten ved Fasttættelsen af Regler for Fiskeriets Drift tage Hensyn til Ejendomsrettens Frihed og Ukrænkelighed.

Den saaledes angivne Forskjel i Lovgivningsmagtens Stilling til Fiskeriet i Saltvandsgebetet og i de færske Vand gjør det hensigtsmæssigt at omhandle disse to Arter af Fiskeri i to forskellige Afsnit af Loven. —